Μη κρίνετε (Δημήτριος Παναγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Ιουνίου, 2019

Κρίση – Κατάκριση

Προφανώς ελαφρά η εντολή. Ελαφρά, διότι εάν με κάποιαν προσοχήν εξετάσωμεν το πράγμα, θα ίδωμεν ότι είναι εύκολον να αποφύγωμεν την κατάκρισιν, να προφυλάξωμεν την ψυχήν και το στόμα μας από αυτήν.

Άλλωστε η κατάκρισις δεν είναι κάτι το εξ αρχής, το εκ γενετής ριζωμένον και ζυμωμένον με την ψυχήν μας. Είναι κάτι μάλλον το εξωτερικόν, όταν μάλιστα πρόκειται διά την κατάκρισιν εκείνην, που δεν γίνεται από εμπάθειαν και μίσος, αλλά από επιπολαιότητα και απροσεξίαν και από την συνήθη τάσιν να ομιλούμεν πάντοτε περί των άλλων.

Και όμως, η κατάκρισις δεν είναι μόνον ελαφρά αλλά και βαρειά αμαρτία, ευρύτατα, δυστυχώς, διαδεδομένη. Την συναντώμεν παντού. Αποτελεί μίαν μολυσμένην ατμόσφαιραν, την οποίαν συνεχώς αναπνέομεν.

Είναι ένα συνηθισμένον φαινόμενον, που ημπορεί να πει κανείς ότι αποτελεί κατάστασιν πλέον διά τον άνθρωπον. «*Ουδέν ούτως ηδύ τοις ανθρώποις, ως το κατακρίνειν τα αλλότρια*» λέγει ο **Γρηγόριος ο Θεολόγος**.

Αυτή ακριβώς η ευρεία διάδοσις της κατακρίσεως κάμνει την αμαρτίαν αυτήν δυσπολέμητον και μας παρουσιάζει την θείαν εντολήν «*μη κρίνετε*» ως βαρείαν.

Κανείς δεν ημπορεί να αρνηθεί την θλιβεράν αυτήν πραγματικότητα, αλλά και κανείς ορθοφρονών δεν ημπορεί σοβαρώς να ισχυρισθεί ότι είναι δικαιολογημένος να κατακρίνει επειδή άλλοι κατακρίνουν.

Αλλοίμονον, αν ως κριτήριον και κανόνα της ηθικής ημών ζωής βάλωμεν την άτακτον ζωήν των άλλων. Η ιδία η συνείδησίς μας, όσον και αν έχει επισκιασθεί από την κρατούσαν εις την κοινωνίαν μας σύγχυσιν και αταξίαν, θα διαμαρτυρηθεί και θα καταδικάσει την κατάκρισιν.

Αυτή θα φωνάξη ότι κανών της ζωής μας πρέπει να είναι όχι η φωνή και η συνήθεια του κόσμου, αλλά η ιδική της φωνή, η οποία εις την τελευταίαν της ανάλυσιν είναι φωνή του Θεού. Δι’ αυτό και ο κάθε άνθρωπος ευρίσκει ορθήν και δικαίαν την εντολήν του Θεού «*μη κρίνετε*», έστω και αν ο ίδιος παρασύρεται εις την κατάκρισιν.

«*Μη κρίνετε!*» Αλήθεια, **διατί να κρίνωμεν τον άλλον;** Διατί να ασχολούμεθα μ' όσα λέγουν και κάμνουν οι άλλοι; Ποίος μας κατέστησεν ερευνητάς, ελεγκτάς και κριτάς της συμπεριφοράς των άλλων; Κανείς. Άλλωστε ημείς δεν αμαρτάνομεν;

Εξ αντιθέτου ο λόγος του Θεού πολλές φορές και με έντονον τρόπον απαγορεύει αυτήν την κριτικήν, αυτήν την επίκρισιν των άλλων. «*Μη κρίνετε*», διατάσσει ο Κύριος. Διότι **το δικαίωμα της κρίσεως το έχει Αυτός**.

Αυτός είναι ο νομοθέτης και ο κριτής. απέναντι αυτού είμεθα υπόλογοι όλοι οι άνθρωποι κρίνοντες και κρινόμενοι. Και επομένως η διάθεσις και η συνήθεια ημών να κρίνωμεν και να επικρίνωμεν τους άλλους, είναι **υφαρπαγή και σφετερισμός εξουσίας και δικαιωμάτων του Κυρίου**. Είναι ασέβεια απέναντι αυτού τούτου του δικαίου Κριτού.

Δι' αυτό και ο **αδελφόθεος Ιάκωβος** γράφει προς τον κατακρίνοντα: «*Εις εστιν ο νομοθέτης και κριτής, ο δυνάμενος σώσαι και απολέσαι. συ δε τις ει ος κρίνεις τον έτερον;*» Και δια σε τον ίδιον έχει νομοθετήσει ο Θεός να σέβεσαι και να αγαπάς τον πλησίον.

Όταν όμως κατακρίνης τον αδελφόν σου, παραβαίνεις και καταφρονείς τον νόμον του Θεού, καταδικάζεις με την πράξιν σου και **ακυρώνεις τον νόμον της αγάπης**.

Δεν είσαι πλέον ο τηρητής αλλά ο καταλύτης του νόμου και παρουσιάζεσαι, συ ο αμαρτωλός άνθρωπος, με θρασείαν αξίωσιν να επικρίνης τους άλλους και να αρπάζεις ξένα δικαιώματα (Ιακ. δ' 11, 12). Και έτσι **με την κατάκρισίν σου διαπράττεις αμάρτημα βαρύτερον ίσως από εκείνο, που έπραξεν ο αδελφός σου**.

Και συμπληρώνει ο απόστολος Παύλος: «*Διό αναπολόγητος ει, ω άνθρωπε, πας ο κρίνων. εν ω γαρ κρίνεις τον έτερον, σεαυτόν κατακρίνεις. τα γαρ αυτά πράσσεις ο κρίνων*» (Ρωμ. β' 1). **Όλοι είμεθα υπεύθυνοι ενώπιον του Κυρίου. Εις αυτόν θα δώσωμεν λόγον διά τας πράξεις μας**.

Όταν όμως συ κατακρίνεις και καταδικάζεις τον άλλον, ποίαν απολογίαν θα παρουσίασης εμπρός εις τον Κύριον και **πώς θα τολμήσεις να ζήτησεις έλεος και επιείκειαν;**

Και ακριβώς διότι γνωρίζεις, πόσον οργίζεται ο Θεός κατά των αμαρτωλών – και η κατάκρισις είναι αμαρτία – διά τούτο **θα μείνει αναπολόγητος κατά την μεγάλην εκείνην ημέραν της Δευτέρας Παρουσίας.**

Σκέψου δε ότι ο άνθρωπος, τον οποίον συ κατακρίνεις, ημπορεί να

μετανοήσει, ή να έχη μετανοήσει και να εύρει έλεος ενώπιον του Θεού, να σωθεί και να δοξασθεί, ενώ συ μένεις με την βαρείαν ενοχήν της κατακρίσεως. Και έτσι ενώ κατακρίνεις τον άλλον, καταδικάζεις εσύ ο ίδιος τον εαυτόν σου.

Βαρείαι φαίνονται αι θεόπνευσται αυταί αποφάνσεις της Αγίας Γραφής. **Αυστηραί αι καταδίκαι κατά της κατακρίσεως**. Και να σκεφθεί κανείς ότι δεν είναι αι μόναι. Εις πολλά άλλα χωρία καταδικάζει με δικαίαν αυστηρότητα η Αγία Γραφή την κατάκρισιν, διότι την θεωρεί **ασέβειαν απέναντι του Θεού και έλλειψιν αγάπης απέναντι του πλησίον**.

Αυτά είχεν υπ' όψιν του και ο **ιερός Χρυσόστομος**, όταν έλεγεν: «*Αδελφοί, μη γινώμεθα πικροί δικασταί και κατήγοροι των άλλων, διά να μη ευρεθώμεν βαρέως υπεύθυνοι ενώπιον του Θεού. Μη λησμονούμεν ότι διεπράξαμε και ημείς σοβαρά αμαρτήματα, που έχουν ανάγκην μεγαλυτέρας συγγνώμης.* ***Ας φαινώμεθα λοιπόν επιεικείς προς τους άλλους, όσον βαρειά και αν έχουν αμαρτήσει, διά να εξασφαλίσωμεν και ημείς διά τον εαυτόν μας το έλεος και την επιείκειαν του Θεού***».

Ας είναι λοιπόν σύνθημα και κανών της ζωής μας αγαπητοί ο λόγος του Κυρίου. «*Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε*».

(Από το θρησκευτικόν περιοδικόν «Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ» Ηλιουπόλεως Αθηνών, που εξέδιδε ο μακαριστός χαρισματούχος ιεροκήρυξ Δημήτριος Παναγόπουλος)

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ»
Περιοδική έκδοσις πνευματικής οικοδομής
Νοέμβριος 1993

(Πηγή ψηφ. κειμένου: askitikon.eu*)*